

Γιώργος Αθανασιάδης → Δικηγόρος, Θεατρικός Συγγραφέας → e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΗΣ

Η υπογραφή και το μυστρί

(Μέρος 5ο)

Oυνταγματάρχης Βαρτάνης και άλλοι πολλοί ήρωες στην τηλεοπτική σειρά, ζύουσαν στην τηλεόραση στιγμές εθνικής έξαρσης και πρωϊσμού, αντίστασης και άλλων πολλών καταστάσεων με αρκετή δύση έρωτα και συναισθηματικής έπαρσης. Πόσο μπορούσαμε δεκτατριάχρονα παιδιά να κατανοήσουμε όλα αυτά παρέμεινε ένα μεγάλο ερωτηματικό, που ίσως δεν απαντήθηκε ποτέ. Στον αντίστοιχο στριφνός χαρακτήρας στο μεγάλο πολυετές τηλεοπτικό σήριαλ «Πέιτον Πλέιζ» του γέρο Πέιτον, απείχε αρκετά από τον κεντρικό ήρωα του γνωστού μυθιστορήματος της αμερικανίδας Γκρέης Μετάλλιους με τον ομώνυμο τίτλο. Παθιασμένοι ή ξεπερνώντας την πλήξη και ανία της έλλειψης ουσιαστικών πνευματικών δρώμενων της εποχής οι γονείς μας στήνονταν μπροστά στην τηλεόραση ή σε όποιο σπίτι είχαν για να παρακολουθήσουν τα δύο αυτά στριαλς μαζί και τα παιδιά και πηγαδιάνει στην προβολή της κάθε μιας σειράς ήταν το γεγονός της εβδομάδας. Η αποστασιοποίηση από τα μεγάλα προβλήματα της εποχής και από τη στέρηση της ελευθερίας έκφρασης διαρκούσε όσο και η τηλεοπτική σειρά, ενώ την εποχή εκείνη ανθούσε ο Ελληνικός κινηματογράφος με ιστορίες και θέματα από την καθημερινή ζωή, αφιστάμενα ποσώς από τα πραγματικά προβλήματα του λαού. Χαρακτηριστικό των θεμάτων της κινηματογραφικής εποχής ήταν η φτώχεια, ο έρωτας, η πλούσια ουάστα στο ρόλο της στρίγγλας πλούσιας πεθεράς.

Ο Νίκος Ξανθόπουλος ίνδαλμα ακόμη της εποχής εκείνης γέμιζε τις κινηματογραφικές αίθουσες στην προσφυγική Νέα Ιωνία και έχω από το σινεμά «Ριάλτο» γινόνταν διαδήλωση για ένα εισιτήριο στις ταινίες με θέμα την προσφυγιά και την ταινία «Η Οδύσσεια του ξεριζωμένου». Ποιός δεν έκλαψε αλήθεια, όταν παραλίγο να τον κατασπάραξε εκείνην η άσκηση πλαστική αρκούδα. Άλλα ο Νίκος λεβεντόπαιδο από τη Νέα Ιωνία, τη νίκησε, την έλιωσε, τη σάρωσε και μετά συνάντησε τον κλωνοποιημένο πατέρα

του, που παρόλη την ομοιότητα δεν κατάφερε να τον αναγνωρίσει αμέσως. Από το χέρι της πηγαδιάς μου με έσερνε μαζί με όλους τους πρόσφυγες πρώτης γενιάς και κλαίγαμε όλοι μαζί μικροί και μεγάλοι για το άδικο και τη φτώχεια, για τον καύμό της Μάρθας Βούρτση, μέχρι που ήρθε το έτος 1971 και 1972 και εγώ πλέον γυμνασιόπαιδο, έπρεπε να μυηθώ στον κόσμο του πλούτου, την πλασματική ευτυχία που χαρίζει το χρήμα και να μακαρίζουμε όλοι μαζί τη καλή μας τύχη που μας γέννησε φτωχούς αλλά ευτυχισμένους.

Η πολιτική της δικτατορίας των συνταγματαρχών ήταν εκείνη (το κατάλαβα αργότερα αυτό) που έπρεπε να παρουσιάζει μια Ελλάδα ευημερούσα και άκρως τουριστική και βρέθηκαν πρόθυμοι σκηνοθέτες και παραγωγοί να το κάνουν αυτό. Ομορφες πιθοποιοί υπήρχαν και αν δεν υπήρχαν βάζαμε στην ταινία κάνα δύο ξεμπαρκες τουρίστιες βόρειες ξανθές και καλλιγραμμές και έτσι συμπληρωνόταν το κάστ. Η δική μας Ελένα Ναθαναήλ, το απόλυτο Ελληνικό θηλυκό παρέα με τον μεγάλο και έμπειρο εραστή Αγγελο Αντωνόπουλο και μια ξανθιά ξεπλυμένη, έψαχναν στη Μύκονο να βρούν ο ένας τον άλλον και φυσικά κυριαρχούσε μέσα στη χλιδή και στον πλούτο πηγαδιάς μοναξιά και το ανικανοποίητο από τους ανθρώπους που είχαν τα πάντα.

«Ο κύριος Βεργίνης» «Μάλιστα» απαντούσε ο Αντωνόπουλος.. «Τέλλεντο» είπε η Ναθαναήλ και έπεσε στην αγκαλιά του ερωτικού της πεπρωμένου... Η πλιθούπητα και η απαξίωση της ανθρώπινης λογικής και αξιοπρέπειας μέσα από μια σουρεαλιστική σκηνή γίνεται το απόλυτο κάλτη της εποχής εκείνης. Άλλα αυτά ήταν η πολιτική της κυβέρνησης της Ελλάδας των Ελλήνων Χριστιανών... σκοταδισμός και αποβλάκωση με όργανο τη «τέχνη».

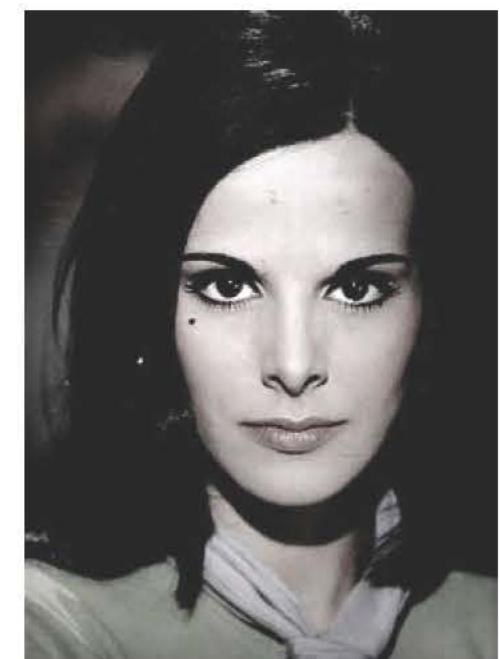
Ετοι ο παραγωγός Κλέαρχος Κονιτούπης και ο σκηνοθέτης Ερρίκος Ανδρέου, θυσαύριζαν και εμείς τα φτωχοντυμένα παιδιά από τις εργατικές συνοικίες με ένα ξεροκόμματο στο στόμα, πηγαίναμε στις γυμνασιακές αίθουσες και ξεδιπλώναμε τα όνειρα μας στον Ομπρο και μετά στο Σοφοκλή πάνω σε ένα ιστό από ηθι-

κές και θείκες προσταγές και τις αξίες της δημοκρατίας που ήταν κάπου κρυμμένες μέσα στα ντουλάπια της Αντιγόνης. Ο εκκλησιασμός συνεχίζονταν κανονικά και υποχρεωτικά κάθε δευτερην Πέμπτη πρωΐ στην εκκλησία της Αγίας Αναστασίας στον Περισσό και το μόνο ευχαριστούσαν ήταν ότι ξάναμε τις δύο πρώτες ώρες μαθήματος ειδικά όταν επρόκειτο για τα μαθηματικά.

Τελείωντες το καλοκαίρι του 1973 στις εξοχές του Μαραθώνα και ήδη οι πρώτες φθινοπωρινές σταγόνες μαζί με δυνατές αστραπές και κεραυνούς ειδοποιούσαν τα παιδιά ότι έπρεπε να επιστρέψουν στην Αθήνα γιατί το σχολείο θα ξανάρχιζε και εγώ πιά θα πήγαινα στη Τρίτη Γυμνασίου. Ο φίλος μου ο Νικολάκης θα πήγαινε Τετάρτη και η Βαγγελίτσα πόμικρό θα πήγαινε στην Πρώτη Γυμνασίου. Τα πρώτα ερωτικά χτυποκάρδια ήρθαν και αυτά με τη σειρά τους και τα μπνύματα γραμμένα πάνω στα θρανία, για να τα δούνταν τα κορίτσια που θα διαδέχονταν το τέλος της σχολικής μέρας των αγοριών στο Γυμνάσιο. Πληρυμένα οι δρόμοι της Νέας Ιωνίας από το χρώμα της μπλε ποδιάς των κοριτσιών και οι καρδιές πάνω στο θρανίο μου έμεναν για να τις δεί το άγνωστο κορίτσι που θα κάθονταν εκεί στη συνέχεια της σχολικής μέρας μετά από μένα.

Τα γενέθλια μου εκείνη τη χρονιά έμελλαν να σημαδευτούν από άλλα γεγονότα σημαντικά που τα πέρασαν σε δευτερηνούς πομπές, όχι ότι τις άλλες χρονιές γινόταν και τίποτα το ιδιαίτερο εκτός από ένα σιμιγδαλένιο καλβά που έκανε στη συγχωρεμένη πηγαδιά μου πασπαλισμένο με κανέλλα και μοσχομύριζε το σπίτι. Αχ! Ρε μάνα... έφυγες και σύ και θυμάμαι τα λόγια σου.. Πόσο αλπινά ήταν...

«Θα πεθάνω κάποια μέρα και να δώσω ποιός θα σου κάνει καλβά και ντολμάδες γιαλαντζί..» Κανένας μάνα μου, κανένας είναι αλλίθεια αυτό.... και κανένας δε μπορεί να αντικαταστήσει τη τεχνική σου... Το παιδί πρέπει να τρώει από τη μάνα τα χέρια... αυτά ήταν και είναι πάντα πολλές συνέχειες του θηλασμού και του απογαλακτισμού... Εξ αλλού, τώρα πια μεγάλωσα και γώ και βλέπω κείνο το περίεργο ευγενικό καμόγελο του γιατρού

όταν λέει, ότι δεν επιτρέπεται να τρώμε το ένα και το άλλο και το πόσο δηλητήριο κακό είναι η ζάχαρη για τον άνθρωπο... Και όμως μ αυτό μεγαλώσαμε γενιές και γενιές εκεί στις γειτονιές του πικρού μεροκάματου της Αθήνας. Ενα κομμάτι βρεγμένο ψωμί, με λίγο λάδι πάνω και μια κουταλιά ζάχαρη... Αυτά διέθετε το κατάστημα και αυτά άντεχαν να γραφούν στο ντεφτέρι του Κυρ Λουκά του μπακάλη και της Κυρά Ρωφύλης... Καραμανλίδικα μιλούσαν αυτοί, μισά τούρκικα, μισά Ελληνικά... Πρόσφυρες έμποροι Πισίδες από τη Σπάρτη της Μικράς Ασίας...

«Χως Γκελντίμ (καλώς ήρθες) γιαβρούμ, ζιγγιέριμ...» έλεγε η Σπαρταλιά κυρά Ρωφύλη και μ' έμπαζε κάθε Πρωτοχρονιά από το αχάρακτο να της κάνω ποδαρικό στο μαγαζί γιατί ήμουν ροενικό παιδί και το πιό καλό της γειτονιάς... και το σπουδαιότερο και οι δύο μου γονείς ήταν εκεί και όχι εκεί στα ντοσιά εκείνα που πήγαιναν εκείνοι που δεν υπόγραφαν, οι κακοί όπως ο μακαρίτης ο μπαμπάς της Μυρσίνης και του Μανώλη...

Νοέμβρης του '73 και κάτι περίεργα χαρτιά κυκλοφόρησαν μια μέρα στο σχολείο και τρέχανε όλοι πάνω κάτω αλαφισμένοι να μάθουν ποιός τα έριξε και όλες οι τάξεις κάτω στην αυλή του σχολείου και άρχισαν οι καθηγητές μαζί με κάτι αστυνόμους που ήρθαν να μας ρωτούν όλους τους μαθητές που ήμασταν και τι κάναμε.. χθές..

«Προκηρύξεις» είπαν ότι τα έλεγαν...

Συνεχίζεται...

**ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
- ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ**

Australian
registered Greek
Lawyer entitled
to practice Greek Law

Το γραφείο μας σε συνεργασία και με τη Δικηγόρο του Σύνδευ ΑΘΗΝΑ ΤΟΥΡΙΚΗ (ATHENA TOURIKIS) - SOLICITOR αναλαμβάνουμε την διεκπεραίωση των υποθέσεων σας στην Ελλάδα και την Αυστραλία.

- Θέματα κληρονομιών, αποδοχές, διανομές περιουσιών και σύνταξη διαθηκών στην Ελλάδα και την Αυστραλία.
- Γονικές Παροχές, θέματα ασφάλισης και συνταξιοδοτικά στην Ελλάδα.
- Τακτοποίηση με συνεργάτες λογιστές στην Ελλάδα των φορολογικών σας θεμάτων - Ελληνική υπηκοότητα και ελληνικά διαθητήρια.
- Κάθε είδους μεταβίβαση ακινήτων, πώληση, αγορά κ.λπ. στην Ελλάδα.
- Πληρεζόσια για την Ελλάδα για οποιοδήποτε θέμα υπάρχει ανάγκη.
- Εκδοση ΑΦΜ, ΑΜΚΑ και κλειδαρίθμου κατατάξεων.

Βρισκόμαστε ΕΔΩ στην Αυστραλία γ